

Arrest

nr. 54 686 van 20 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE, loco advocaat H. VAN VRECKOM, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaart afkomstig te zijn uit Valerik, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U woonde er samen met uw echtgenote G. R. {...} (OV 6.376.771) en jullie drie kinderen. Uw zoon T. {...} kende vanaf zijn geboorte ernstige medische problemen, waarvoor hij behandeld werd in een gespecialiseerd ziekenhuis in Stavropol. U en uw vrouw

betaalden zowel de dokters als het verplegend personeel extra opdat uw zoon de nodige zorgen zou krijgen. Ondanks alle behandelingen was er geen enkele vooruitgang merkbaar. U vermoedt dat uw Tsjetsjeense afkomst mogelijk een rol speelde bij de, volgens u slechte, behandeling van uw zoon. U vreesde bovendien dat het feit dat u vaak weg was van huis – u was geregeld in Stavropol voor de behandeling van uw zoon en u ging werken – argwaan zou wekken bij de autoriteiten. Eerder waren personen in het dorp al meegenomen zonder dat zij betrokken waren bij de rebellenbeweging, en u vreesde dat dit ook u zou kunnen overkomen. Enkele jaren geleden waren twee familieleden van u meegenomen. Eén van hen verdween spoorloos, een andere werd vrijgekocht. Door de veel voorkomende gewelddadige incidenten was er bovendien altijd het risico dat u gedood kon worden, zodat uw vrouw alleen zou achterblijven met vier kinderen. Daarop namen jullie het besluit om Rusland te verlaten en naar België te komen. Het duurde enkele jaren voordat u het nodige geld bij elkaar had gespaard. Uiteindelijk vertrokken jullie op 5 januari 2009 vanuit Grozny per trein naar Moskou. Van daaruit reisden jullie verder per trein naar Polen, waar jullie op 8 januari aan de grens tegengehouden werden. Nadat jullie vingerafdrücken werden genomen en jullie enkele documenten hadden ondertekend werden jullie naar een opvangcentrum gestuurd. Jullie gingen echter bij de zus van uw vrouw wonen. Op 18 januari vertrokken jullie naar België, waar jullie een dag later aankwamen en dezelfde dag asiel aanvraagden. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten voor: de interne paspoorten en geboorteaktes van u en uw partner, uw rijbewijzen voor auto's en voor tractors, uw huwelijksakte, de Russische geboorteaktes van de drie oudste kinderen, het Belgische geboortebewijs van uw jongste kind, schoolattesten van u en uw echtgenote en medische documenten in verband met de medische situatie van uw zoon T. {...}.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u problemen kende bij de medische behandeling van uw zoon in een gespecialiseerd ziekenhuis in Stavropol. Deze problemen kwamen neer op corruptie van het medisch personeel in combinatie met hun houding tegenover personen van Tsjetsjeense afkomst. (CGVS dd.26/01/2010, p.12-13) Uw zoon werd er sinds de leeftijd van 7 maanden tot aan uw vertrek naar België, i.e. ruim zeven jaar lang, driemaandelijks behandeld. (CGVS, p.12, 13) Ondanks de twijfels die u en uw echtgenote hadden bij het optreden van de artsen (CGVS, p.13; G. {...} R.– CGVS, p.8, 10); ondanks het feit dat jullie steeds moesten betalen aan het medisch personeel (CGVS, p.12); en ondanks het feit dat jullie klusjes moesten opknappen in het ziekenhuis om extra kosten te vermijden (G. {...} R.– CGVS, p.12) hebt u geen enkele poging ondernomen om deze situatie te verlichten of te verhelpen.

Vooreerst diende u geen enkele klacht in over deze wanpraktijken, noch binnen het ziekenhuis, noch erbuiten. (CGVS, p.14-15) Dat een klacht binnen het ziekenhuis zinloos zou zijn omdat “niemand er naar je kijkt en de dokters altijd gelijk hebben” (CGVS, p.15) is enkel een veronderstelling van uwentwege en kan dan ook geenszins volstaan om op geen enkel moment een klacht in te dienen. Bovendien hebt u ook nagelaten om buiten het ziekenhuis hulp te zoeken. Zo ging u niet naar een advocaat omdat “[in Rusland] enkel geld een rol speelt”, noch diende u zelf een klacht in bij de rechtbank. (CGVS, p.15) Gelet op de ernst van de door u verklaarde problemen mag verwacht worden dat u eerst in uw land van herkomst inspanningen zou leveren om aan uw problemen te verhelpen.

Daarenboven blijken uw problemen zich allemaal af te spelen in één enkel ziekenhuis in Stavropol. U hebt echter geen pogingen ondernomen om elders in de Russische Federatie een andere diagnose of behandeling voor uw zoon te bekomen. Hoewel het een gespecialiseerd ziekenhuis betrof, was er volgens uw echtgenote alvast één andere optie, met name een gespecialiseerd hospitaal in Moskou. Dat jullie ervoor gekozen hebben om niet naar Moskou te gaan, maar rechtstreeks naar België te

komen omdat het een beter land is (G. {...} R.– CGVS, p.10), kan geenszins als verklaring worden aanvaard om geen poging te ondernemen om de bestaande mogelijkheden tot medische behandeling in uw land van herkomst te benutten. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij voldoende de mogelijkheden tot het bekomen van een correcte (medische) behandeling uitput alvorens de internationale bescherming van een derde land te zoeken. De stelling van uw raadsman dat een behandeling in Moskou praktisch onmogelijk zou zijn omdat hiervoor een woonregistratie vereist is, hetgeen onhaalbaar is, (G. {...} R.– CGVS, p.11) kan geenszins volstaan als verklaring. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat er geen documenten ter staving van deze stelling worden voorgelegd. Noch u, noch uw echtgenote stelden bovendien dat het onmogelijk zou zijn om in Moskou toegang tot gespecialiseerde zorg te bekomen. Tot slot dient opgemerkt te worden dat het eventuele bestaan van bepaalde administratieve regels niet volstaat om geen enkele poging te ondernemen de bestaande mogelijkheden tot medische behandeling in uw land van herkomst te benutten. Terzijde dient nog opgemerkt te worden dat alvast uw echtgenote een tijdelijke registratie had voor de stad Stavropol voor de medische behandeling van uw zoon. (G. {...} R.– CGVS, p.2)

Daarnaast stelde u dat u mogelijk meegenomen zou worden door de ordediensten in Tsjetsjenië omdat u vaak weg was van huis, hetgeen voor hen verdacht is, of dat u als omstaander gedood zou worden bij een gewelddadig incident. (CGVS, p.10, 11) U slaagt er echter niet in om deze vrees te concretiseren. Verwijzingen naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië (CGVS, p.9, 11) kunnen niet volstaan om te spreken van een actuele, persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Daarnaast is uw verklaring als zouden veiligheidsdiensten u kunnen meenemen omdat u vaak afwezig bent (CGVS, p.9) louter hypothetisch. Buiten voor een zeer korte identiteitscontrole in 2002 naar aanleiding van de moord op twee soldaten, bent u zelf nooit meegenomen. (CGVS, p.10) Bovendien hebt u naar eigen zeggen nooit iets verkeerd gedaan of ergens aan deelgenomen. (CGVS, p.10) Terzake werd een ernstige discrepantie vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Zij verklaarde dat de wijkagent tegen u zei dat u vaak afwezig was en u vroeg waar u dan wel was. Bovendien zou tegen u gezegd zijn dat u dan misschien bij de Wahhabieten was. (G. {...} R.– CGVS, p.5, 7) Noch voor het Commissariaat-generaal, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u hier zelf melding van. Het is weinig aannemelijk te noemen dat u de enige concrete aanwijzing dat u in het oog werd gehouden door de autoriteiten tot tweemaal toe zou vergeten te vermelden indien u effectief een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan uw verwijzing naar twee verre familieleden die meegenomen werden evenmin volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. In uw antwoord op de vraag naar de reden van hun arrestatie legde u geen verband met uw persoonlijke situatie. (CGVS, p.12) ook uw vrouw maakte melding van een familielid van u dat verdween en twee anderen die gearresteerd werden. Wat betreft het familielid dat spoorloos verdween wist zij niet wanneer dit plaatsvond, noch waarom hij werd meegenomen; de twee andere familieleden zouden meegenomen zijn omdat zij vaak niet thuis waren. (G. {...} R.– CGVS, p.6) Dat een persoon meegenomen wordt omdat hij vaak afwezig is, kan echter bezwaarlijk als voldoende staving beschouwd worden van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Bovendien beschikte u met de medische documenten op naam van uw zoon over officiële stukken om (deels) uw afwezigheden te staven.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet

De door u voorgelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De interne paspoorten en geboorteaktes van u en uw vrouw, uw rijbewijzen voor auto's en voor tractors, uw huwelijksakte, de Russische geboorteaktes van de drie oudste kinderen, het Belgische geboortebewijs van uw jongste kind en de schoolattesten van u en uw echtgenote bevatten enkel gegevens betreffende de identiteit van u en uw gezinsleden die niet door mij in twijfel getrokken worden. De medische stukken betreffende uw zoon T. {...} tonen zijn problematische toestand aan alsook het feit

dat hij gedurende van 2002 tot 2008 regelmatig medische behandelingen onderging, hetgeen u ook zelf aangaf. De ernst van de ziekte van uw zoon, noch de diagnose, noch de behandelingen die hij onderging worden door mij in twijfel getrokken. Zij vermogen echter niet de vaststellingen te wijzigen met betrekking tot de door u geleverde inspanningen om een oplossing voor uw klachten terzake te vinden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaart afkomstig te zijn uit Valerik, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U woonde er samen met uw echtgenoot D. V. {...} (OV 6.376.771) en jullie drie kinderen. Uw zoon T. {...} kende vanaf zijn geboorte ernstige medische problemen, waarvoor hij behandeld werd in een gespecialiseerd ziekenhuis in Stavropol. U en uw man betaalden zowel de dokters als het verplegend personeel extra opdat uw zoon de nodige zorgen zou krijgen. Ondanks alle behandelingen was er geen enkele vooruitgang merkbaar. U vermoedt dat uw Tsjetsjeense afkomst mogelijk een rol speelde bij de, volgens u slechte, behandeling van uw zoon. U vreesde bovendien dat het feit dat uw man vaak weg was van huis – hij was geregeld in Stavropol voor de behandeling van uw zoon en hij ging werken – argwaan zou wekken bij de autoriteiten. De wijkagent had hem hierover al eens aangesproken. Niet lang voor jullie vertrek naar België werden twee familieleden van uw man meegenomen. Ook zij waren vaak afwezig omwille van hun werk in Ingoesjetië. Daarop namen jullie het besluit om Rusland te verlaten en naar België te komen. Het duurde een lange tijd voordat jullie het nodige geld hadden gespaard. Uiteindelijk vertrokken jullie op 5 januari 2009 vanuit Grozny per trein naar Moskou. Van daaruit reisden jullie verder per trein naar Polen, waar jullie op 8 januari aan de grens tegengehouden werden. Nadat jullie vingerafdrukken werden genomen en jullie enkele documenten hadden ondertekend werden jullie naar een opvangcentrum gestuurd. Jullie gingen echter bij uw zus wonen. Op 18 januari vertrokken jullie naar België, waar jullie een dag later aankwamen en dezelfde dag asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, geboorteakte, huwelijksakte en schoolattest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen, alsook voor de bespreking van de door u voorgelegde documenten, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat administratieve rechtshandelingen, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekers betogen dat zij niet betwisten dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is en zij baseren zich ook helemaal niet op de algemene situatie van de Tsjetsjenen om een vrees voor vervolging in te roepen. Verzoekers stellen dat zij het voorwerp hebben uitgemaakt van vervolgingen en discriminerende maatregelen.

De Raad merkt op dat, daar verzoekers niet betwisten dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, de Raad de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig acht waar deze stelt dat *“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.”*

2.6. Verzoekers stellen dat hen onterecht verweten wordt dat zij geen enkele poging hebben ondernomen om hun situatie in hun land van herkomst aan te klagen. Verzoekers benadrukken dat het algemeen geweten is dat corruptie een zeer groot en wijdverspreid probleem is in de Russische Federatie. Zij wijzen erop dat het racisme wijd verspreid is en dit zeker ten aanzien van mensen van Tsjetsjeense origine. Verzoekers menen voorts dat niet van hen kan verwacht worden dat zij geloof hebben in het neerleggen van een klacht gezien het gebrek aan medisch materieel en goede verzorging en Rusland nu ziekenhuizen van lage kwaliteit zijn. Verzoekers betogen dat zij bovendien niet het risico kunnen nemen om klacht in te dienen tegen het enige ziekenhuis, volgens hen het *“beste in Rusland”*, omdat er dan ineens geen enkele zorg meer zou kunnen zijn voor hun zoon. Gelet op de aanwezige corruptie hebben verzoekers ook geen vertrouwen in de correcte behandeling van hun klacht. Verzoekers verwijzen hierbij naar een rapport van OSAR alsook naar een rapport van ACCORD UNHCR. Tenslotte stellen verzoekers dat ook helemaal niet betwist wordt dat de discriminatie van Tsjetsjenen in de gezondheidszorg in Rusland een feit is.

2.7. Waar verzoekers in hun betoog een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielaanvraag, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers, zoals verder blijkt, in gebreke blijven.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet ingevolge hetwelk de vluchtelingenstatus slechts kan toegekend worden aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Bijgevolg moet vaststaan dat verzoekers de bescherming van hun land van nationaliteit niet kunnen of, uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging, niet willen inroepen. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Verzoekers betogen dat zij nooit klacht hebben ingediend omdat zij geen geloof hadden in een correcte behandeling van hun klacht. Evenwel stelt de Raad vast dat uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekers gedurende de zeven à acht jaren dat hun zoon medisch behandeld werd, op geen enkele manier enige poging ondernomen hebben om de door hen voorgehouden slechte medische behandeling van hun zoon aan te kaarten en een oplossing te zoeken. Integendeel, wanneer verzoekers gevraagd wordt waarom zij geen enkele poging ondernomen hebben om de medische behandeling aan te klagen, uitten zij slechts veronderstellingen waarom het indienen van een klacht volgens hen geen zin zou hebben. Het louter en alleen ervan uitgaan dat het indienen van een klacht geen zin zou hebben, toont op zich niet aan dat verzoekers – indien zij de voorgehouden slechte medische behandeling zouden aangekaart hebben, hetzij bij de verantwoordelijken van het ziekenhuis, hetzij bij de nationale autoriteiten – verstoken zouden blijven van nationale bescherming. Met de verwijzing in het verzoekschrift naar een rapport van algemene aard waaruit corruptie blijkt om aan te tonen dat een klacht indienen geen zin heeft, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij voor hun problemen geen beroep zouden kunnen doen op de hulp of bescherming van om het even welke Russische autoriteit of instantie. Verzoekers betogen voorts dat zij geen klacht hebben neergelegd omdat de ziekenhuizen van zeer lage kwaliteit zijn en aangezien het ziekenhuis waar hun zoon werd behandeld, het beste in Rusland is, zij niet het risico konden nemen om een klacht in te dienen tegen dit ziekenhuis daar anders geen enkele zorg meer beschikbaar zou zijn. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster zelf verklaarde dat er nog andere gespecialiseerde ziekenhuizen zijn in Rusland, waaronder Moskou (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Op de vraag of Moskou dan geen optie was, antwoordt zij misschien. Wanneer verzoekster gevraagd wordt waarom zij dan niet voor Moskou gekozen hebben, is het antwoord dat ze België beschouwden als een beter land en ze daarom naar hier zijn gekomen (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Wederom stelt de Raad vast dat verzoekers slechts uitgaan van de veronderstelling dat enkel in het ziekenhuis van Stavropol een goede medische behandeling mogelijk is om te verantwoorden waarom zij hiertegen geen klacht hebben ingediend, en dit terwijl verzoekster zelf verklaarde dat er nog andere gespecialiseerde ziekenhuizen bestaan zodat de Raad niet inziet waarom enkel het ziekenhuis in Stavropol de zoon van verzoekers op een correcte manier zou kunnen behandelen. Het argument van verzoekers waarom zij nagelaten hebben nationale bescherming in te roepen is derhalve niet aannemelijk. Waar verzoekers wijzen op een gebrek aan kwaliteitsvolle zorgen in Rusland en daarbij verwijzen naar een rapport van ACCORD waarin de algemene toestand in de ziekenhuizen van Rusland wordt geschetst, wijst de Raad erop dat problemen van socio-economische aard op zich geen verband houden met de Vluchtelingenconventie.

2.8. Verzoekers stellen dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal reeds hebben aangegeven dat een behandeling in Moskou om praktische reden onmogelijk is omdat hiervoor een woonregistratie vereist is, wat onhaalbaar is. Verzoekers wijzen erop dat verweerder toch kennis moet hebben van de algemeen publiekelijk toegankelijke informatie die bevestigt dat het in de praktijk onmogelijk is voor Tsjetsjenen om een gewone gezondheidszorg te krijgen in Moskou. Verzoekers wijzen op het verslag van ACCORD en het UNHCR dat bevestigt dat voor operaties mensen proberen naar Moskou, Sochi en Rostov a/d Don te gaan maar dat zij hiervoor geld moeten lenen van vrienden en familie. Verzoekers stellen dat zij inderdaad een tijdelijke registratie hadden in Stavropol, maar dat een dergelijke registratie in Moskou niet mogelijk zou zijn geweest wat wordt bevestigd door het voormeld verslag dat melding maakt van het huidige systeem van registratie van verblijf, dat anders is dan het vroegere Propiska-systeem waarbij politionele overheden de mogelijkheid hadden om burgers toe te laten of te weigeren tot verblijf in een bepaalde plaats, maar er worden nog steeds gevallen gemeld van lokale autoriteiten die de mogelijkheid blijven behouden om eigen modaliteiten vast te leggen van implementatie van de keuze van plaats van verblijf, dikwijls op een restrictieve wijze zodat Tsjetsjenen een registratie van verblijfplaats werd geweigerd. Het verslag van het UNHCR bevestigt dat het gebrek aan verblijfsregistratie invloed heeft op de rechten op toegang tot onder andere de gezondheidszorg. Verzoekers stellen voorts dat ook een recente regeringsbron uit Nederland bevestigt dat het Russisch gezondheidssysteem gebaseerd is op de mogelijkheid om enkel toevlucht te nemen tot de plaatselijke instituties in de regio waar de patiënt verblijft. Verzoekers menen verder dat geen enkele objectieve informatie aangeeft dat de situatie wat betreft racisme ten aanzien van Tsjetsjenen in Moskou zo veel beter zou zijn dan in andere delen van Rusland zodat zij geen betere behandeling kunnen verwachten in Moskou. Verzoekers menen dan ook dat systematische discriminaties in hun geheel genomen wel als zwaarwichtig genoeg beoordeeld kunnen worden om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestempeld te worden.

2.9. De Raad wijst er nogmaals op dat waar verzoekers zich beperken tot een summiere samenvatting van hun asielmotieven, het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Wat betreft verzoekers' argument dat zij zich niet elders zouden kunnen registreren, merkt de Raad op dat verzoekers zich ook hier beperken tot het poneren van blote beweringen en veronderstellingen zonder deze in concreto aannemelijk te maken. Immers blijkt vooreerst dat verzoekers op geen enkele wijze getracht hebben om elders in de Russische Federatie een verblijfsregistratie te verkrijgen en alzo in een ander ziekenhuis een medische behandeling voor hun zoon te krijgen. De verwijzing naar algemene rapporten is niet van dien aard om aan te tonen dat verzoekers zelf geen andere verblijfsregistratie zouden kunnen gekregen hebben. Immers, uit deze rapporten blijkt dat melding gemaakt wordt van enkele gevallen waarin Tsjetsjenen een verblijfsregistratie geweigerd werd (stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift, p. 12) maar dit betekent hoegenaamd niet dat de Russische autoriteiten systematisch alle aanvragen tot verblijfsregistratie van Tsjetsjenen weigeren. Dit geldt eveneens voor wat betreft verzoekers' verwijzing naar stuk 5 bij hun verzoekschrift. Immers blijkt hieruit niet dat verzoekers – indien zij een aanvraag zouden gedaan hebben tot officiële overplaatsing naar een ander ziekenhuis – deze overplaatsing zou geweigerd zijn geweest door de plaatselijke instanties of door de regionale gezondheidszorgadministratie. Het gegeven dat er bepaalde administratieve regels bestaan inzake het verkrijgen van een verblijfsregistratie verantwoordt niet dat verzoekers geen enkele poging ondernomen hebben om elders in de Russische Federatie een verblijfsregistratie te verkrijgen. Bovendien kan er van worden uitgegaan dat – nu verzoekster een tijdelijke verblijfsregistratie had in Stavropol – zij op zijn minst geprobeerd kon hebben om deze registratie elders in de Russische Federatie aan te vragen. Waar verzoekers nog voorhouden dat het onmogelijk is voor Tsjetsjenen om gewone gezondheidszorg te krijgen in Moskou en dat dit zou blijken uit algemeen publiek toegankelijke informatie, merkt de Raad op dat uit het *“Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus”* van 2 april 2010 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat door verweerder aan zijn nota werd toegevoegd, blijkt dat in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, Tsjetsjenen elders in de Russische Federatie volgens het UNHCR dezelfde toegang hebben tot gezondheidszorg als andere staatsburgers van de Russische Federatie en zij bijgevolg niet omwille van hun etnische afkomst verstoken blijven van medische zorgen. Uit dit ambtsbericht blijkt tevens dat in de praktijk in vrijwel alle gevallen patiënten moeten betalen voor gezondheidszorg en dit los van hun etnische afkomst of vorm van woonregistratie, zodat het gegeven dat behandelingen in steden zoals Moskou en Stavropol duur zijn voor alle Russische burgers geldt en niet blijkt dat er sprake is van discriminatoire praktijken ten aanzien van personen van Tsjetsjeense origine. Het rapport *“Country Sheet Russia”* van mei 2009 dat verzoekers gevoegd hebben aan hun verzoekschrift bevestigt eveneens dat de problemen waarmee het gezondheidszorgsysteem in de Russische Federatie te kampen heeft, geen voldoende grond zijn

om te spreken over discriminatie gebaseerd op etnische of raciale gronden (punt 3.4.3.4, p. 85). De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing ter zake dan ook pertinent en draagkrachtig.

2.10. Verzoekers poneren in hun verzoekschrift dat het inderdaad zo is dat verzoeker in het oog werd gehouden door de wijkagent en dat hij gezien werd als verdacht omdat hij dikwijls afwezig was. Verzoeker kon zijn afwezigheid niet met medische stukken verantwoorden aangezien dit niet zou volstaan voor de autoriteiten die dikwijls op willekeurige wijze Tsjetsjenen vervolgen omwille van een beweerde sympathie voor de rebellen. Verzoekers merken op dat verzoeker inderdaad niet uitdrukkelijk heeft gesproken over het feit dat de wijkagent verschillende keren naar hem gevraagd heeft maar dat dit was omdat hij wel degelijk wist dat zijn echtgenote dit zou vermelden en hij ervan uitging dat dit voldoende zou zijn. Verzoeker benadrukt dat hij zelf nooit aanwezig was toen de wijkagent langskwam en hij deze gebeurtenissen dus zelf niet heeft meegemaakt. Verzoeker benadrukt dat zijn veelvuldige afwezigheden hem in de context van de situatie in Tsjetsjenië verdacht maakten. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de gebeurtenissen inzake zijn familieleden wel degelijk van aard om verzoekers vrees te vergroten en is het logisch dat er conclusies getrokken worden uit wat er met familieleden gebeurt.

2.11. Weerom wijst de Raad erop dat waar verzoekers zich beperking tot een summiere samenvatting van hun asielrelaas, het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Waar verzoekers de vastgestelde discrepantie tussen hun verklaringen inzake de wijkagent trachten te verklaren door de stelling dat verzoeker zelf nooit aanwezig was wanneer de wijkagent langskwam en dat hij ervan uitging dat het voldoende was dat zijn echtgenote dit vermeldde, merkt de Raad op dat het de asielaanvrager toekomt een zo volledig mogelijk asielrelaas te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Bovendien versterkt verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid nu hij in het verzoekschrift poneert dat de wijkagent zijn vrouw zou hebben aangesproken en hij hierbij zelf nooit aanwezig was, terwijl verzoekster verklaarde: *“Mijn man was vaak niet thuis. Dat werd hem gezegd “Je bent vaak niet thuis, waar dan” en repliceert op de vraag “Door wie werd dat gezegd?” “Door de wijkagent”* (stuk 4, p. 5) zodat verzoekster in tegenstelling tot verzoekers beweringen dat hij zelf de wijkagent nooit gezien heeft, juist verklaarde dat de wijkagent tegen verzoeker zelf gezegd had dat hij niet vaak thuis was. Verzoekers ondergraven hierdoor verder de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Verzoekers poneren dat zij de afwezigheid van verzoeker niet zouden kunnen verantwoorden aan de hand van medische stukken. Evenwel ziet de Raad niet in waarom de autoriteiten hoegenaamd geen geloof zouden hechten aan de werkelijke reden van verzoekers afwezigheid nu duidelijk vaststaat dat de zoon van verzoekers behandeld werd in Stavropol wat in medische documenten geattesteerd werd en verzoekster aldaar ook een tijdelijke verblijfsregistratie had. De Raad acht de verklaring van verzoeker dienaangaande weinig plausibel. Waar verzoekers de motivering van de bestreden beslissing omtrent de familieleden betwisten, wijst de Raad erop dat de bewijslast rust op de asielzoeker die zijn asielrelaas op een concrete wijze aannemelijk dient te maken. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal terecht vaststelt dat verzoekers hun vrees ten opzichte van de autoriteiten geenszins wisten te concretiseren. Hun asielrelaas dienaangaande is doorspekt met veronderstellingen en hypothesen en is bovendien tegenstrijdig aangaande een kernelement – met name de verklaringen inzake de wijkagent – zodat de Raad de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing bijtreedt waar deze stelt: *“Daarnaast stelde u dat u mogelijk meegenomen zou worden door de ordediensten in Tsjetsjenië omdat u vaak weg was van huis, hetgeen voor hen verdacht is, of dat u als omstaander gedood zou worden bij een gewelddadig incident. (CGVS, p.10, 11) U slaagt er echter niet in om deze vrees te concretiseren. Verwijzingen naar de algemene veiligheids-situatie in Tsjetsjenië (CGVS, p.9, 11) kunnen niet volstaan om te spreken van een actuele, persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Daarnaast is uw verklaring als zouden veiligheidsdiensten u kunnen meenemen omdat u vaak afwezig bent (CGVS, p.9) louter hypothetisch. Buiten voor een zeer korte identiteitscontrole in 2002 naar aanleiding van de moord op twee soldaten, bent u zelf nooit meege-nomen. (CGVS, p.10) Bovendien hebt u naar eigen zeggen nooit iets verkeerd gedaan of ergens aan deelgenomen. (CGVS, p.10) Terzake werd een ernstige discrepantie vastgesteld tussen uw verklaring-en en deze van uw echtgenote. Zij verklaarde dat de wijkagent tegen u zei dat u vaak afwezig was en u vroeg waar u dan wel was. Bovendien zou tegen u gezegd zijn dat u dan misschien bij de Wahhabieten was. (G. {...} R.– CGVS, p.5, 7) Noch voor het Commissariaat-generaal, noch voor de Dienst*

Vreemdelingenzaken maakte u hier zelf melding van. Het is weinig aannemelijk te noemen dat u de enige concrete aanwijzing dat u in het oog werd gehouden door de autoriteiten tot tweemaal toe zou vergeten te vermelden indien u effectief een gegronde vrees voor vervolging zou kennen. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan uw verwijzing naar twee verre familieleden die meegenomen werden evenmin volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. In uw antwoord op de vraag naar de reden van hun arrestatie legde u geen verband met uw persoonlijke situatie. (CGVS, p.12) ook uw vrouw maakte melding van een familielid van u dat verdween en twee anderen die gearresteerd werden. Wat betreft het familielid dat spoorloos verdween wist zij niet wanneer dit plaatsvond, noch waarom hij werd meegenomen; de twee andere familieleden zouden meegenomen zijn omdat zij vaak niet thuis waren. (G. {...} R.– CGVS, p.6) Dat een persoon meegenomen wordt omdat hij vaak afwezig is, kan echter bezwaarlijk als voldoende staving beschouwd worden van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Bovendien beschikte u met de medische documenten op naam van uw zoon over officiële stukken om (deels) uw afwezigheden te staven.” Immers, nu blijkt dat verzoekers zelf er niet in slagen hun persoonlijke vrees voor vervolging te concretiseren en hun asielrelaas bovendien een ernstige tegenstrijdigheid bevat inzake een kernelement, kan een verwijzing naar twee verre familieleden niet volstaan om in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

2.12 De Raad wijst verzoekers er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, hun asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoekers de motivering inzake de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet in hun verzoekschrift niet betwisten, zodat de Raad deze motivering als vaststaand beschouwt en overneemt als de zijne: “Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van geveschtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De interne paspoorten en geboorteaktes van u en uw vrouw, uw rijbewijzen voor auto's en voor tractors, uw huwelijksakte, de Russische geboorteaktes van de drie oudste kinderen, het Belgische geboortebewijs van uw jongste kind en de schoolattesten van u en uw echtgenote bevatten enkel gegevens betreffende de identiteit van u en uw gezinsleden die niet door mij in twijfel getrokken worden. De medische stukken betreffende uw zoon T. {...} tonen zijn problematische toestand aan alsook het feit dat hij gedurende van 2002 tot 2008 regelmatig medische behandelingen onderging, hetgeen u ook zelf aangaf. De ernst van de ziekte van uw zoon, noch de diagnose, noch de behandelingen die hij onderging worden door mij in twijfel getrokken. Zij vermogen echter niet de vaststellingen te wijzigen met betrekking tot de door u geleverde inspanningen om een oplossing voor uw klachten terzake te vinden.”

2.13 De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER